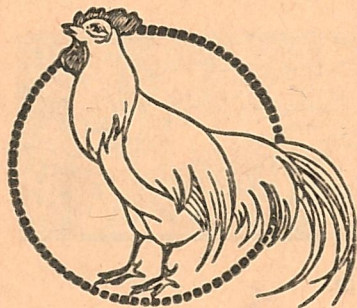

ЛИСИЦА И ПЪТЕЛЪ.

Нахрани се пѣтлю, разпери крилѣ, изви шия и закукурига колкото му гласъ държи.

Чу го кума лиса и довтаса.

— Добъръ день, пѣтльо! — поздрави кумата. Отдалечъ чухъ хубавото ти кукригане. Но дали можешъ да стоишъ на единъ кракъ. да мижишъ и да кукъригашъ, както едно врѣме правѣше баща ти?

Тѣй думаше на пѣтля лукавата кумица.

— Разбира се, разбира се, това мога азъ отлично, — каза петлю. Послѣ той застана на единъ кракъ, но зажуме само съ едно око. И

като направи това, нашъ петлю разпери крилѣ и грѣмко запѣ, да се похвали, че голѣмо изкуство е показалъ.

— Ахъ, това бѣше много хубаво, и тѣй, сладко, като че дѣдо попъ въ черква проповѣдъ държи, — каза кумицата. — Но можешъ ли да стоишъ на единъ кракъ, да мижишъ съ двѣтѣ очи и да кукуригашъ? Това можеше баща ти, и той бѣше прочутъ пѣтель.

— О, да, това мога и азъ! — каза пѣтлю, застана на единъ кракъ и замижа съ двѣтѣ очи.

А видѣхте ли вие какво стана тогава?

Лукавата кумица се хвърли върху пѣтля, захапа го за шията и не му даде да гѣкне. Докато сиромаштъ се усѣти какво стана, намѣриха се въ гората.

Като стигнаха до една елха съ наведени до земята клони, кумицата хвърли пѣтля на земята, стѣпи на гърдитѣ му и се натѣкми да го яде.

— Ти не си тѣй набожна, както покойната ти майка, каза петлю. Тя прѣди, да почне да яде, винаги се кръстѣше и се молѣше на Бога.

Кумицата поиска да се покаже набожна. Тя тури лапитѣ си на гърдитѣ и почна молитва. Но изведнѣжъ фююу! — и пѣтлю фрѣкна горѣ на дървото.